

Bouwreis Ghana 28 januari t/m 4 februari 2012

We trappelen van ongeduld!

De nieuwste groep bouwreizigers heeft elkaar ontmoet tijdens een kennismakingsdag en MVO training. De groep is vol enthousiasme en trappelt van ongeduld om te vertrekken naar Ghana. Dankzij de MVO training door Han Zitteema is de groep zich ook meer bewust van MVO/MBO binnen Vebego en hun eigen omgeving. Iedereen is nu helemaal klaar voor weer een mooi avontuur in Ghana! Op 28 januari stappen we in het vliegtuig en gaat de echte reis beginnen.

In Kumasi gaan we verder bouwen aan een kostschool voor straatmeiden, het Saint Louise Training Centre. Deze meiden gaan daar leren voor kapster of kleermaakster en kunnen daardoor in de toekomst op een waardige wijze hun inkomen verdienen.

De groep bestaat ook dit keer weer uit 19 personen: 16 deelnemers, 2 begeleiders en een fotografe. Dit zijn ze:

Gladys Brown-Henry, Westerveld	Peter Marsman, StoffelsBleijenberg
Ina van Brummelen, EMC	Ferry Muller, Vebego International
Julie Cappers, VMC	Willem van der Sluis, Risse Groen
Elroy van Duurling, Yask	Bernard Tenfelde, Alpheios NL
Stephanie Handrich, Vebego International	Patricia Tomasowa, Orbis Huishoudelijke Hulp
Maurice Koeken, Assist Zorg	Marie-Louise Visser, Hago
Ingrid Kornips, Hago Zorg	Suzanne Goedmakers, Vebego Foundation
Wilma van Lin, Hago Zorg	Marielle van Uitert, Fotografe
Ingrid Marien, Care	

Renée van der Aa (werkgroep Vebego Foundation/Vebego Management Consultancy) en Annet van de Laak (werkgroep Vebego Foundation/Bojang) gaan de reis begeleiden.

Houd onze ervaringen via deze blog in de gaten en steek onze bouwreizigers een hart onder de riem door af en toe een berichtje te plaatsen!

Ghana Maybe Time

Beste familie, vrienden, collega's en iedereen anders, ja ja ja we zijn goed aangekomen! We zijn nog heel en we passen goed op elkaar. Gerust gesteld....? Dan gaan we nu verder met ons verhaal over het Ghana avontuur.

Zaterdag 28 januari

Vertrokken in Amsterdam bij 4 graden Celsius, na een vliegreis van 7 uur kwamen we aan in het donkere bloedhete Ghana. Bij de douane hebben we geduld moeten hebben, rijen lang voor een afdruk van alle vingers. Het heeft bijna 2 uur geduurd voordat we in het busje zaten dat ons naar het Miklin Hotel bracht aan de rand van Accra, hoofdstad van Ghana. Een warm welkom door de gastheer en in een mum van tijd hadden we onze koffers op de kamer. Toen met z'n allen naar het terras, op 2 zwemmers na. Och wat hadden toch een dorst, zin in een biertje of colaatje. Met "Ghana Maybe Time" (GMT) maakte we meteen kennis: het drinken moest ergens in Accra gehaald worden. De 10 minuten werden 45 minuten. Op klokslag 00:00 uur Ghanese tijd hebben we Ina luidkeels in ons beste Ghanees toegezongen. Ze is vandaag 41 jaar geworden. Nogmaals Ina en familie van harte!

Tijdens ons drankje hebben we het gesponsorde geld geïnventariseerd, chapeau!! Wat een bedrag, we verklappen nog niks maar super bedankt! In de loop van de week wordt het geldbedrag aan de zusters aangeboden. De oogjes begonnen langzaam na een lange vermoeiende reis dicht te vallen en iedereen kroop een voor een onder de lakens. Inmiddels was het al lang zondag 29 januari.

Goedemorgen! Na 5 uur slaap, sommige 4 uur die de wekker vergeten waren terug te zetten, zaten we aan het Engels-Ghanees ontbijt: witte bonen in tomatensaus, gebakken eiwit (dooier was plots verdwenen), 2 worstjes en toast met of zonder jam en boter. Het smaakte verrukkelijk!

Inmiddels stond onverwachts een joekel van een bus voor het hotel. Merkwaardig, hij was een kwartier te vroeg! We vertrokken voor een 5 uur langdurige rit over de rode onverharde wegen naar Kumasi. Langsrijdend werden we zwaaiend begroet door de lokale bevolking. Ongelofelijk wat je allemaal langs de weg ziet. You have to see it to believe it! Ghanezen in prachtige traditionele kledij op weg naar de zondagse kerkdienst in fel contrast met de armoede. De Ghanezen stralen trots en elegantie uit in alle rust. Men lijkt hier te leven van dag tot dag, onze westerse stress kennen ze niet. Het is een prachtig land, contrast rode aarde met veel groene vegetatie. En dan zijn we nog amper maar een dag hier, zoveel indrukken...

Ons verhaal gaat verder met de ohhh zo blije plaspauze. Normaal zijn het de vrouwen die zeuren over een plaspauze, ditmaal waren het de mannen. Ook stonden er kraampjes met van allerlei aantrekkelijke gebakjes, vers fruit, koekjes en coca colaaaaaa.

We gaan weer verder en velen van ons hebben een heerlijk dutje gedaan in de bus. Om 2 uur stipt stonden we voor het Royal Basin Resort en direct een goede lunch gekregen; 2 verschillende soorten rijst, overheerlijke kip en een frisse salade.

Daarna hadden we vrije tijd, enkelen van ons verbleven aan het zwembad met een goed boek anderen gingen wandelend de omgeving verkennen. Geweldig om de kleine buurtkinderen te zien ravotten op straat. Ze zijn super betrokken met elkaar, vrolijk, spelend en ongedwongen als groep. We hebben ze ballonnen gegeven en ze genoten volop! Ook hebben we met ze gevoetbald, gezongen en gewoon lol getrapt. Het was echt geweldig! Een hele bijzondere ontmoeting. Hopelijk zien we ze morgenavond weer.

Om 18:00 uur hebben we de zusters van de Daughters of Charity ontmoet; hoofdzuster Olivia, zuster Martha en zuster Caroline. Ook Hanneke, initiatiefneemster van het project, was van de partij. Zuster Olivia heeft uitgebreid verteld over het project en de noodzaak om straatkinderen een goede basis te geven; opleiding, onderdak, sociale vaardigheden en een toekomst. Surprise, surprise een heerlijke verjaardagstaart voor de inmiddels in Ghanese kledij gestoken Ina. Dat was smullen! Over 10 minuten GMT start alweer ons diner, gezamenlijk met de zusters.

We hebben het enorm naar ons zin, de groep is geweldig en morgen starten we met de eerste bouwdag! Doel: kozijnen maken en blokken steen maken van cement. We verheugen ons al op de Ghanese temperatuur J.

Dikke kussen van ons allemaal en jullie horen van ons!

Namens de groep: Ingrid K., Maurice en Julie.

Plan B

Maandag , 30 januari, onze eerste bouwdag

Na een heerlijk Engels ontbijt was iedereen vol enthousiasme klaar voor de eerste bouwdag.

Om kwart over 8 kwam de bus en vertrokken we vol verwachting richting de bouwplaats.

Daar aangekomen werden we met veel hoera en gelach ontvangen door de vele tienermeiden die waren komen opdagen om te helpen. Maar liefst 15!

Chapeau voor de eerste groep, zij hadden hard gewerkt, de lat lag dus erg hoog.

Na een bonte uitwisseling van T-shirts, handschoenen en werkschoenen kregen we onze instructie van de voorman Sefah. Vol goede moed begonnen we met stenen verplaatsen, hout opruimen en afval verzamelen (onder de bezielende leiding van Marie-Louise).

Bij de eerste break kregen we echter te horen dat ook in Ghana niet alles op rolletjes loopt, de kozijnen waren niet aanwezig! En een extra teleurstelling: ook de man die zou helpen met het maken van stenen had een "rustdag" genomen. Maar geen probleem: we stonden allemaal reeds in Ghana modus dus: creatief als onze leiding was is plan B in actie getreden.

Iedereen, inclusief de lunch werd weer in de bus geladen en we vertrokken naar het dagcentrum waar we onze eerste ontmoeting kregen met de zusters die het project leiden.

Na een warm woord van welkom kregen we een rondleiding in het centrum en maakten kennis met de straatmeiden. Dit gaf een goed beeld van de wijze waarop dit project met veel toewijding en liefde door de zusters en de vele vrijwilligers invulling krijgt.

In de middag mochten we onder begeleiding in groepjes van vier de straten van Kumasi gaan verkennen. WOWH.

Dit was een niet in woorden uit te drukken ervaring. Het voelde meer als een rollercoaster van indrukken, geluiden, geuren en emoties maar vooral veel mensen!

Na een korte winkelsessie hebben we een lokale lekkernij gegeten (YAM met een speciale makreelsaus). Daarna was het pas echt tijd om het werkgebied te zien waar de maatschappelijke werksters, die verbonden zijn aan het project, de straatkinderen benaderden.

We hebben gesproken met straatkinderen en geluisterd naar hun verhalen en ervaringen. Dit liet bij iedereen een enorme indruk na.

Stel je eens voor je eigen kind van 10 jaar zonder plek om te slapen en de hele dag in de hete zon op zoek naar werk om überhaupt die dag iets te kunnen eten., En bij werk moet je denken aan vele zware kilo's op het hoofd door een mierennest aan mensen, met een temperatuur van gemiddeld 32 graden de vracht van de ene leverancier naar de andere brengen. En dan nog maar afwachten of ze betaald krijgen en hoeveel. De "streetworkers" nodigden elk kind dan ook uit om naar het dagcentrum te komen, daar is altijd een plek om uit te rusten.

Er ontstond gedurende de dag een enorme bewondering voor de mensen van het project die dag in dag uit dit verhaal herhalen om maar zoveel mogelijk kinderen een rustplek te geven, een plaatsje waar iemand aan ze denkt en om ze geeft. Op onze vraag wat er met de rest van de vele kinderen gebeurd die niet opgevangen worden kregen we een tegenvraag, "willen we dit zelf zien?" Ze namen ons mee naar een van die plekken, het centraal station. Daar zaten honderden meisjes en ook baby's, in de brandende zon, voor een moment van rust, alvorens weer op zoek te gaan naar werk. Het gevoel om tussen deze groep honderden meisjes te staan gaf bij ons allen een machteloos gevoel.

De bijdrage die de Vebego Foundation levert en de telkens terugkerende groep bouwreizigers is een fantastische bijdrage aan het leven van deze kinderen en geeft iets wat elk mens recht op heeft, HOOP.

Al met al een dag vol verrassingen, chaotisch, indrukwekkend, vol emotie, ondanks dat we deze dag minder hebben kunnen bouwen aan het nieuwe centrum.

Morgen dus een extra stapje meer om ons doel te bereiken, nu hebben we ECHT geproefd waar het over gaat.

Tip voor de volgende bouwreis: laat plan B maar altijd plan A worden.

Namens de groep, Stephanie, Elroy, Wilma.

Bob de Bouwer

Na een korte nacht waarin we veel indrukken van gisteren moesten verwerken, begonnen we de dag met een Engels ontbijt aan het zwembad, waarin het jammer genoeg niet verstandig is om te zwemmen. Tijdens het ontbijt lazen we eerst alle reacties die zijn geplaatst door iedereen op de site. Allemaal bedankt voor jullie support en 'warm' meelevens. We hoorden dat jullie in de lage landen moesten krabben vanmorgen, wij ook.... Maar dan aan onze muggebeten!

Daarna de bus in waarin 2 dikkerdjes (Willem en Peter) aan één kant zaten, die de bus gevaarlijk deden overhellen. Renee bedankt nog.

Op de bouwplaats aangekomen konden we eindelijk echt beginnen met waarvoor we zijn gekomen: meebouwen aan het opleidingscentrum. Vandaag hebben we een start gemaakt met de tweede verdieping van het gebouw. Ook nu was het hout nog niet gearriveerd, maar de metselaars waren er wel, met cement en de mallen voor de blockmaking. En blockmaking hebben we gedaan: 98 stuks in totaal, met de nodige mislukkingen tussendoor. Want blockmaking is een vak!

Dat geldt ook voor het op Ghanese wijze maken van het cement: heel primitief maar toch efficiënt. Vervolgens kregen we les van de straatmeiden in het dragen van de schalen met cement op ons hoofd. Van oude cementzakken werd een soort hoedje gemaakt, wat het dragen van de schalen makkelijker maakte. Eens de kneepjes van het vak onder de knie, wiegden de blanke `deernes` over het bouwterrein, alsof ze nooit anders deden!

Niet alleen wij raakten oververhit door het zeer warme weer (35 graden), ook de natuur! Plotseling werden we overvallen door een spontane brand in de tuin van de bouwplaats. Gelukkig was de plaatselijke brandweer (Ferry en Bernard) snel ter plaatse om de zaak te blussen. Weer een stukje natuur naar de mieter.

Om twee uur trokken we de stekker eruit, raceten we naar het hotel, waar we van de tolerante leiding maar liefst tien minuten per persoon kregen om ons op te frissen. Amper tijd om je uit te kleden, zo plakkerig waren we. Maar wie waren er uiteraard het eerste klaar... twee mannen en wie waren er uiteraard het laatste klaar... twee mannen.

Toen op weg naar het opvangcentrum, waar we werden ontvangen en toegesproken door een man in een witte jurk, die de baas van het spul bleek te zijn. Het was de Monseigneur, afgezant van de aartsbisschop van Kumasi. Na een plechtige toespraak vertrok hij weer naar zijn kathedraal.

Daarna werden we in groepjes gekoppeld aan een gastvrouw of -heer, die ons zou inwijden in het normale Ghanese leven.

De thuis gekochte cadeautjes misten hun doel niet, vooral de kinderen waren erg enthousiast.

De gastgezinnen hadden alles op alles gezet om ons goed te ontvangen. Bij de één beviel dit beter dan bij de ander: fufu is toch geen gangbare kost voor de meeste van ons.

De behuizing van de gastgezinnen was ook anders dan we gewend zijn. Sommigen wonen in een naar Westerse begrippen redelijk goed huis, terwijl anderen in een casco woning leven met één peertje aan het plafond en verder nauwelijks voorzieningen.

De rit terug naar het hotel was een avontuur op zich. We werden door de gastvrouw of gastheer op een taxi gezet omdat we zelf niet wisten waar we waren. Door het chaotische verkeer, getoeter, taxi's die stilvielen en gelukkig ook weer begonnen te rijden, gerammel, waarbij je je afvroeg hoelang hij het nog vol zou houden was de rit best wel spannend.

Uiteindelijk is iedereen weer veilig aan de bar van het zwembad beland en werden de kleurrijke ervaringen van de avond gedeeld.

Al met al weer een onvergetelijke en vermoeiende dag met veel indrukken. Morgen weer vroeg op. Welterusten allemaal.

Ina, Ingrid en Peter

Spierpijn is een relatief begrip...

Woensdag 1 februari

Vanmorgen voelden velen de spieren waarvan ze niet wisten dat ze bestonden. Uitzonderingen daar gelaten, zijn er mensen onder ons waarvoor deze arbeid remedisch werkt. Maar desondanks na een heerlijk ontbijt in de buitenlucht gingen we weer enthousiast aan het werk op de bouwplaats. Het duurde niet lang voordat onze shirts de eerste zweetplekken lieten zien. Om half negen was het al 27 graden, maar jullie horen ons niet klagen hoor, maar het stinkt wel!

Vandaag konden we goed doorwerken, van hout zagen voor de kozijnen, pleisterwerkzaamheden, gleuven kappen voor de elektriciteitsleidingen en stenen maken. Het mooie van Ghana is dat alle werkzaamheden gebeuren zonder gebruik te maken van elektriciteit, stromend water, gemotoriseerd gereedschap, tenminste als wij er zijn.

Hier kwamen natuurlijk onze Hollandse en Belgische eigenschappen boven drijven, hoe kunnen we dit sneller, beter en efficiënter doen. Maar zoals reeds eerder gezegd, het gaat zoals het gaat en wij doen het op the African way. The African Way is boren met een handboor, handmatig stenen maken, beton mengen met de schop en zagen met de handzaag, wel te verstaan Tropisch HARDhout.

Na een welverdiende lunch mochten de straatmeiden hun verhaal vertellen waarom ze naar Kumasi waren gekomen en nu als straatmeid moeten zien te overleven. Hierna was

er de mogelijkheid om met zuster Caroline en Hanneke in discussie te gaan over het te bouwen trainingcenter. De meest kritische vragen werden door hun goed beantwoord. Hierna kwam als verrassing het aanbieden van een envelop met geld, door een aantal van ons ingezameld. De zuster was zeer verrast en blij en zag de realisatie van de crèche een hele grote stap dichterbij komen.

Na afscheid genomen te hebben van de collega's van de bouwplaats, vertrokken we met cement op het hoofd naar het hotel, waar we nu wel wat langer de tijd hadden om ons op te frissen, vooral de vrouwen waren daar wel aan toe.

We lagen lekker aan het zwembad, maar aangezien de verversing van het water plaats vindt via de slang van de voetendouche en het waterniveau van het zwembad dagelijks 10 centimeter zakt, was er geen behoefte om er in te duiken.

Uitgerust vertrokken we naar een gelegenheid om samen met de Ghanezen naar de voetbalwedstrijd Ghana-Guinea te kijken. De rit er naar toe bleek maar 2 minuten te duren, we werden afgezet bij een plaatselijk tankstation, hier achter bleek echter een heerlijk tuincafé te liggen. Samen met de enthousiaste Ghanezen van de wedstrijd genoten. Toen er gescoord werd kwamen we er achter dat Ghana in wit speelde. De wedstrijd eindigde in 1-1. Hierna kregen we nog lekker te eten en vertrokken we na het eten naar het hotel.

Na nog wat ontspanning op het terras naar bed om morgen weer uitgerust aan de slag te gaan.

Bernard, Willem en Patricia.

Dag 4, de uitdaging

Vandaag wederom na een goed ontbijt op het terras, de bus in naar de bouwplaats.

Na de bekende hobbelerende rit kwamen we aan op het terrein.

Zoals de voorgaande dagen waren de werklieden al aanwezig en ook een deel van de straatkinderen was wederom present.

Het wachten was op onze voorman Sefah, die toch wel te laat was.

Na de bekende Ghana Maybe Time kwam echter zijn truck aanrijden. Voordat de taken verdeeld konden worden werd er gestart met het dagelijkse gebed.

Voorman Sefah stuurde daarna iedereen in groepjes naar de taken die we gisteren ook kregen, een groepje naar de timmerman, een groepje ging stenen maken en de laatste groep mocht zich uitleven op de grote buitenmuur om deze te stucadoren.

Dat gaf een aantal hilarische beelden wat deed denken aan vroeger toen we gooiden met modder. Maar na enige oefening hadden o.a. Peter en Ingrid de smaak te pakken en uiteindelijk een prachtige muur als resultaat.

Het groepje bij de timmerman mocht zich uitleven op gaatjes boren en zagen. Wees gerust, de EHBO tas stond heel dichtbij.

Een aantal van ons konden hun agressie kwijt op het kappen van gleuven in de vloer voor de elektriciteit.

De groep die zich bezig hield met het maken van stenen ging als een speer. Aan het einde van de middag werd het resultaat geteld door Philip en jawel hoor: Vanaf de eerste dag tot heden 461 stenen. Een geweldig resultaat, mede mogelijk gemaakt door de chocobollen die Gladys steeds uitdeelde.

Rond het middaguur werd er weer gezamenlijk geluncht en zoals elke dag was het een verrassing wat we te eten kregen. Dit keer was het een spinazie-achtige mousse gemengd met gekookte eieren en cassave (lijkt op een gekookte aardappel). Het smaakte prima.

Na de lunch was het weer hard werken maar iedereen merkte dat we op het dieptepunt van onze energie zaten. Maar wie kwam ons redden: ja ja superwoman Renee sprong in en schepte zand, boorde gaten en hielp daar waar kon.

Na een zware maar zeer productieve middag sleepten we ons de bus in, snakkend naar een douche.

Voldaan over het resultaat van vandaag, wachtte ons een verrassing in het hotel.

Er kwam een Afrikaanse dansgroep die ons meenam in de swingende bewegingen en verschillende soorten dansen van Ghana. Werkelijk prachtig om te zien hoe ritmisch deze mensen zijn, ze lijken wel gemaakt van elastiek. Willem alias Bjoetie ging helemaal los en voerde de Gadzo dans uit. Hij blijft ons verrassen, deze Willem. De foto hieronder spreekt boekdelen....

Al met al wederom een zeer geslaagde en leerzame dag als je bedenkt dat zij alles met de hand doen. Geen elektriciteit, geen boormachine en geen betonmolen. Dit vereist een vakmanschap wat ze met liefde uitvoeren.

Groetjes uit een zeer warm Kumasi,

Gladys en Marie-Louise.

Een lauw kopje melk...

Vandaag het laatste ontbijtje in het hotel. Ondanks de slijtage slag (7 van de 19 deelnemers hebben niet voor niks de Diacure/Norit meegenomen) gelukkig weer met z'n

allen in de bus naar de bouwplaats. Terwijl sommige deelnemers nog met de gedachten bij de sixpack van de Ghanese dansers waren, hobbelden we over de onverharde wegen van Kumasi. De temperatuur was al weer ruim boven de 30 graden, voor ieder een gek idee dat het in Nederland en België 40 graden kouder is...

Aangekomen op de bouwplaats waren er weer 12 meiden die ons kwamen helpen. Eerst nog even voetballen, het werk verdelen en aan de slag: stenen maken, gaten boren en pleisteren stonden op het programma.

Na de lunch nog even werken. Toen kon de tent versierd worden met ballonnen en slingers. Om 14.00 begonnen we met de sluitingsceremonie. Mooie woorden van Peter (namens de deelnemers), Ingrid M. en Patricia (namens de Foundation) en Renée (namens de organisatie). Een korte toespraak van de zusters werd gevolgd door typische Ghanese trommelmuziek en een dans, waarbij een aantal deelnemers hun laatste energie kwijt kon. Bij het afscheid van de meiden, zusters en bouwers werd een traantje gelaten. Voor de laatste keer met een goed gevoel in de bus terug naar het hotel. De buschauffeur die niet volgens Ghana time werkte, fijn voor ons, had de dag van zijn leven na het in ontvangst nemen van de fooi.

Voor het diner werd onder leiding van Annet teruggekeken op de week en onze ervaringen. Sleutelwoorden zijn indrukwekkend, grandioze ervaring, relativieren, en besef hoe goed we het hebben in Nederland en België. Tevens hebben alle deelnemers nog een paar woorden aan elkaar geschreven, een 'kadootje' om mee naar huis te nemen.

Morgen om 7.00 staat de bus klaar om ons naar Accra te brengen. Iedereen hoopt wel dat de sneeuw dan van de start- en landingsbanen van Schiphol verwijderd is...

Tenslotte, wist u dat...

... de nagels van Marie-Louise het hebben gehouden

... Maurice een aardig potje kan voetballen

... Gladys nog soepel in de heupen zit

... Julie werkte en at als een echte bouwvakker

... Ina wereldkampioen Set is

... Patricia overweegt in Ghana voor zichzelf te beginnen in de huishoudelijke hulp

... Peter jokerkampioen van Middelburg is

... Ingrid K. geen rastakapsel in haar rode haren wilde (tot teleurstelling van heel Ghana)

... Willem een carrière switch tot stukadoor overweegt

... Stephanie zichzelf tot kasteelprinses gekroond heeft

... Ingrid M. zelfs op de bouw op hakken liep

... Bernard de enige was die werk van de timmerman mocht overnemen

... Elroy zijn vier jongens ongelofelijk miste en overweegt er nog drie te adopteren

... Annet de beroemdste Nederlander van Kumasi is

... Renee wel erg opzichtig naar de Ghanese dansers zat te kijken

... Wilma alleen al 468 stenen heeft geproduceerd, haar man "Fred F." trots is op haar

... een lauw kopje melk voor de meeste vrouwelijke deelnemers een heel andere lading heeft gekregen...

Ferry en Suzanne